

Prvega ne pozabiš nikoli, čeprav je le trekking

»Spomladanski trekkingi so tam, kjer že cveti, ko je vse že zeleno in toplo. Hodimo po poteh, kjer se ne pričakuje veliko ljudi. Ko sva sami, iščeva take poti in tudi ponujava take poti,« pripovedujeta Jelena Justin in Mateja Gerečnik iz Kranja, ki sta pred tremi sezonami stopili na pot vodenja trekkingov za manjše skupine.

Suzana P. Kovačič

Sem neugnana raziskovalka in ne maram rutine. Vedno znova iščem poti in destinacije, ki so drugačne, neobljudene, neznane in ravno zato ponujajo pristnost v največji možni meri. Ni večjega čara kot najti in prehoditi pot, po kateri še nisem stopala,« pove Mateja Gerečnik, Jelena Justin pa: »Ko vas z Matejo vodiva po vam neznanih poteh, neizmerno uživam.«

V njuni družbi na trekkingih po Italiji, Avstriji, Hrvaški in Švici je daleč največ žensk, praviloma starejših od petdeset let, kar pa je naključje, ne kak njen pogoj. Mateja je duhoviti del tandema, ki zna tudi družbo »gor držat«, vendar ima v skupini red. »Če v hribih ni reda, ni varno,« odločno doda. Jelena velja za tisto »bolj prijazno« v tem tandemu, a roko na srce:

”

Jelena Justin: »Občutek imam, da se na vsakem trekingu nekaj naučim. Izkušnje, ki jih da pristen stik, kar najine male skupine omogočajo, so neprecenljive. Trije ali štirje dnevi 'odklopa' potrdijo tisto, kar že dolgo vem: kako malo potrebujemo, da smo srečni. Energija v gorah je nekaj posebnega.«

Jelena in Mateja lani v gorovju Nockberge v Avstriji / Foto: osebni arhiv

odlično se dopolnjujeta. No, Mateja v smehu pojasni: »Pridemo pod vrh in Jeleno vprašam, koliko je ura, in mi reče, da hodiva 45 minut. Takole se meniva; še dobro, da nama kaj 'rata'.«

Obe sta licencirani planinski vodnici pri Planinski zvezi Slovenije (PZS) za kategorije A, B, D, po novem je to delavec v športu 2. »To je osnovni pogoj, ki bi ga moral imeti vsak, ki take stvari počne,« poudarita zdaj že izkušeni planinski vodnici. Ker pa sreča spremlja hrabre, kot je Matejin priljubljeni rek, sta svojo ljubezen do hribov, do manj obiskanih poti kljub vsakdanjim službenim obveznostim nadgradili s trekinško agencijo, kjer ponujata tisto, česar drugje ne

najdemo, predvsem pa sebe. Kjer je volja, je tudi pot. »Trekking praviloma ni osvajanje vrhov, z nahrbtnikom na ramah je bolj premagovanje določene razdalje, naj bo to od kočice do kočice, popotovanje čez hribe, doline, prelaze. Včasih narediva kakšno izjemo in med samim trekkingom dodava vrh, če oceniva, da je skupina primerna za to, in če so tudi drugi pogoji taki, da na vrh lahko gremo.«

Njuni spomladanski trekkingi so tam, ko je vse toplo, vse zeleno in cveti, kot sta trekkinga v srednji Velebit in pomladno cvetoča Potepuhova pot ob italijanskem jezeru Como. »Potepuhova pot, ki je že sama po sebi predstava, se čudovito zliva z okolico.

Pelje po hribih nad jezerom, v katerem kot impresionistični privid odseva okoliške gore.« Kot vse druge sta tudi Potepuhovo pot najprej prehodili sami. Jelena in Mateja nista turistični, temveč planinski vodnici, da ne bi bilo kakšne pomote. Kot pa pojasnita, je bila ta pot vezna trgovska (tedaj pot beračev) še iz Napoleonovih časov. Razdeljena je na štiri etape, lepa je, nezahtevna, a ne ravno sprehajalna. Na trekkingih, ki so različnih zahtevnosti, a praviloma brez jeklenic, ne zasledujeta luksuza, neki višji standard v novodobnem pohodništvu pa že, pravita. »Ne spimo 'kar nekje', vse je preverjeno pri domačinih, tudi hrana. Na spomladanskih in jesenskih trekkingih smo locirani na enem mestu in delamo enodnevnne ture, v poletni sezoni, ko so planinske kočice odprte, gremo višje tudi v Dolomite. A ne tiste Dolomite iz promoviranih razglednic, nekoliko drugačne, manj obljudene.«

Kot sever in jug, a obe z veliko dobre volje in pozitivne energije, imata razdeljene vloge na trekkingih. Nič formalnega. Mateja običajno hodi spredaj v skupini, Jelena zadaj. Tihi dogovor, je tako najbrž že prav. »Vedno hodimo v skupini. Vsi se imamo odlično, če se le držimo osnovnih pravil. To je zaradi varnosti. Vedno je dovolj časa tudi

Mateja Gerečnik / Foto: osebni arhiv

”

Mateja Gerečnik: »V gorah iščem mir in tišino. Ne maram trofej in obljudenih vrhov. Blizje so mi stezice, ki so skrite in manj obljudene. Nabor trekkingov je jagodni izbor poti, ki so me navdušile, primerne pa so tudi za pohajkovanje s skupino podobno mislečih.«

za fotografiranje in za malico. Ne moreva pa imeti skupine nekje pod Matterhornom v Švici, ne da bi vedeli, kje je kdo. Tri dni trekkinga tudi ni enako, kot se vsak dan povzpeta na Jošt nad Kranjem, čeprav sem tudi jaz vsak dan gor. Trekkingi so različnih zahtevnosti, a vse to se ve vnaprej,« pojasni Mateja.

Kaj je to »štancanje«, bržkone vemo vsi. Jelena in Mateja sta nasprotje tega. Njune trekking ture so njune avtorske (in naj tako ostane). Mateja je večča tudi v pisanju blogov, tako na njuni spletni strani med drugim preberete, da se je že leta 2012 odločila, da pač ne bo več samo gospodinja. Takole piše: »Življenje mi je namenilo mnogo bremen, nekatera so bila dejansko zelo težka, druga sem si takšna naredila v glavi. Vem pa, da se najtežja bremena naložijo najmočnejšim vojakom – in sem zanje hvaležna. Odločila sem se, da si bom namesto težkih bremen na ramena oprtala nahrbtnik in se podala v gore. Marsikatera pot sploh ni zgedala več težava.« Njena zdajšnja sopotnica v gorah, Jelena, ji je prišla »na pot« po nekem čudnem naključju. Čeprav Mateja, po rodu Zavsavka iz Kisovca, kjer se je kalil tudi naš odlični kolesar Primož Roglič, v naključja ne verjame. Spoznal ju je skupni prijatelj iz gora, ki je že tedaj Jelena položil na srce: »Mateja je super punca, se je pa moraš navaditi.« Več kot očitno to ni bila ovira niti za skupine njunih pohodnikov, pač pa sta tandem v pozitivnem pomenu.

Jelena Justin, pristna Kranjčanka, je gore vzljubila v študentskih

letih. »Vztrajno sem odkrivala različno zahtevne poti, ki so me vedno znova navduševale. Za Gorenjski glas sem pred skoraj dvajsetimi leti začela pisati rubriko Planinski izlet in na osnovi teh opisov je časopisna hiša založila tudi štiri planinske vodnike Pozdravljene, gore I, II, III in IV. Rubriko pišem še danes. Če

Jelena Justin / Foto: osebni arhiv

ljudje hodijo v hribe po mojih opisih, se mi je zdela nadgradnja, da se izobrazim za vodnika PZS, da bom na opisane poti lahko tudi koga odpeljala. In danes sem tukaj, kjer sem.« Ko z Matejo vodita trekkinge, neizmerno uživata. Pa zaključimo še z eno Matejino hudomušno: »Lani naju pokliče neka ženska in pravi, da bi šla z nami na trekking pod Matterhorn. No, da bi šla oba z možem, pa ne ve, ali ga lahko vzame s seboj. Lepo sem jo prosila, naj mož pripelje še prijatelja.«